

KOMUNIJA

 Jaudinanti yra žinia, kurią tiesiog tada perdavė mums brolis Pearry iš Dievo Žodžio. Kaip teisingai yra tai, kad “Mes apribojame Dievą ir nustatome laiką Dievui; bet Jis yra Amžinas, mes negalime to daryti”. Taigi ši vakarą mūsų dar kai kas laukia, tai komunijs.

² Tris metus aš laukiau, kad bažnyčia persikeltu į Tuksoną, bet ji yra čia. Taip, mes esame—mes esame čia. Taigi, mes dėkojame Viešpačiui, Jis tiesiog leido mums palaukti iki šiol, kada mes sugebėsime tai suprasti.

³ Taigi, yra vienas dalykas, kurį aš norėčiau pasakyti tiesiog prieš mums pradėdant komunijs, o yra tai, jog aš tikiu, kad dieną, kurią gyvename, mes pamatėme ganėtinai, jog mes turime iš tikrųjų atiduoti (visą) viską mūsų gyvenime Dievui. Mes—mes turėtume iš tikrųjų tarnauti Dievui. Aš tikiu, kad Jis palaimino mus tiesioginiu atsakymu pagal Šventąjį Raštą. Kaip brolis Pearry pasakė apie tai prieš keletą minučių, kad mes—mes esame—mes esame tame laike. Mes nesame akli, mes—mes—mes matome, kad mes esame čia, mes—mes atvykome.

⁴ Ir mes taip pat galime apsidairyti ir pamatyti tą kelią, kai žmogaus protas palieka žmones. Štai, mes—mes negalime pasilikti dar ilgiau, mes būtume visiško pamišimo ištaigoje, visas pasaulis būtų. Matote? Taigi mes—mes esame galutiniame laike.

⁵ Dabar, kada brolis Pearry užbaigė ten, matydamas, jog šitie dalykai yra teisingi, tai pamatykite, kad jie yra teisingi, jie nėra mitas. Jie nėra tiesiog kažkas, ką mes įsivaizduojame. Jie yra tai, ką mums tiesiogiai davė Dievo Žodis ir apreiškė viešai priešais mus, iš to mes žinome, kad esame čia. Mes—mes nežinome, kaip ilgai dabar, kadangi mes vėl sugrįžtame prie laikrodžio, jūs matote, kelinta tai valanda. Bet mes esame. . . mes žinome, kad mes—mes esame čia, mes esame tame laike. Ar Dievo laikas, aš įsivaizduočiau. . .

⁶ Kažkas kartą pateikė nedidelę analizę, kurį bylojo, kad, jeigu Dievas elgtųsi su juo atitinkamai. . . jeigu Jis ketintų padalyti laiką, vienas—vienas tūkstantis metų yra tik viena diena. Taigi, jeigu žmogus gyventų septyniasdešimt metų, tai tik būtų kelios Dievo laiko minutės. Matote? Gerai, ir pasakė, kad, jei tai būtų keturiasdešimt metų, tai netgi nereikštų laiko, beveik, Jis galėtų mirktelėti Savo akimi. Matote? Matote, tiesiog tai rodo, kaip greitai visa tai vyksta, jeigu būtų laikas padalytas; kurio Jis neturi, jokio laiko. Taigi Jis tiesiog yra Amžinas.

7 Aš manau, tai buvo Sara, tenai... arba, ne, Juozapas, kitą vakarą, kalbėjo man ir broliui Pearry, pasakė: "Tėveli, kur, kada Dievas pasirodė? Iš kur Jis atėjo?" Matote? "Jis turėjo turėti pradžią, ar ne? Ar Jis neturėjo prasidėti?"

8 Aš pasakiau: "Ne. Bet kas, kas turi pradžią, turi ir pabaigą, tačiau, kas neturėjo pradžios, neturi ir pabaigos". Bet, žinoma, jam yra dešimt metų, tai buvo iš dalies tikras kąsnis jam. Matote? Ir kaip jis galėjo suvokti tai, žinodamas, jog kažkas niekad nebuvo prasidėjęs? Ne tiktai jam, tai yra ir man. Dabar, matote, tai yra tiesiog didžiulė porcija man, kaip visgi tai prasidėjo.

9 Dabar mes čia pastebėsime tai, kas iš tikrųjų yra šventa.

10 Prieš kelias dienas aš buvau pakviestas pas labai puikius Krikščionis džentelmenus, kurie—kurie niekad neturėjo šito, ir jis suprato, kad mes priimame komunią pažodžiui. Jie priima ją taip vadinamą "dvasinę komunią". Ir kuriai, taip pat *komunijai*, aš pasakyčiau, kad tinka, todėl kad *komunikavimas* reiškia "kalbėti", matote. Ir brolis, paduodantis man šitą Šventą Raštą, pasakė: "Broli Branhamai, ar tu nemanai dabar..."

11 Dabar, priežastis, dėl ko aš tai sakau... Viskas gerai, broli Pearry? [Broli Pearry Greenas atsako: "Žinoma".—Red.] Matote, ta priežastis, dėl ko aš tai sakau, yra, kad jūs suprastumėt, ką jūs darote. Jūs ne... jeigu jūs įeinat į kažką akiai, tai jūs nežinote kur, ką jūs darote. Jūs negalite turėti netgi pasitikėjimo, jeigu nežinote, ką darote. Bet jūs privalote suprasti, ką darote ir kodėl jūs tai darote.

12 Jis pasakė: "Dabar, jeigu mes paimsime Dievo Žodį, ar nėra Dievas tai, ką mes imame?"

13 Aš pasakiau: "Tikrai teisybė, pone, tai yra tiesa. Bet mes skaitome čia, kad jie iš tikrųjų... Paulius mokė, priimdamas pažodžiui Viešpaties vakarienę. 'Tai darykite Mano atminimui',—sakė Jėzus. 'Kiek kartų jūs valgote tai Mano atminimui, jūs skelbiate Viešpaties mirtį, kol Jis ateis.'" Matote? Dabar, mums reikia priimti tai.

14 Mes suprantame, kad šventas Paulius, kuris įvedė tai Bažnyčioje, būdamas Naujojo Testamento pranašas. Petras, Jokūbas, Jonas, visi jie parašė (na Matas, Markas, Lukas), ką Jėzus darė, kaip raštininkai. Bet Paulius įvedė tvarką, jis buvo—jis buvo Naujojo Testamento pranašas. Lygiai kaip Mozė išėjo į dykumą, kad gautų įkvėpimą parašyti penkias Knygas iš—iš... pirmas penkias Biblijos Knygas, taigi, Paulius taip pat išėjo į dykumą ir gavo įkvėpimą iš Dievo įvesti tvarką Naujojo Testamento Bažnyčioje ir sujungti Ją su Senąją.

15 Kur jie turėjo aukojamą avinėlį, tad Izraelis laikėsi to dėl atsiminimo. Jis buvo iš tikrųjų panaudotas vieną kartą,

išeinant iš Egipto. Bet po to jie laikėsi to, kaip atminimo, per visą laikotarpį. Taigi, „jeigu įstatymas, būdamas ateinančių dalykų šešėliu“, jūs matote.

¹⁶ Taigi, aš tikrai tikiu, kad *komunija* (na, ką mes vadiname „bendravimu“) yra . . . yra „Viešpaties vakariene“.

¹⁷ Dabar, mums yra palikti tik trys fiziniai Dievo paliepimai: vienas iš jų yra—yra komunija; kojų plovimas; vandens krikštas. Tai yra vieninteliai trys dalykai. Tai yra tobulybė, iš trijų, matote. Ir tai yra vieninteliai trys paliepimai, kuriuos mes turime. Mes suvokiame, kad tai buvo ginčo objektas, kurį išskėlė šventas Paulius Naujajame Testamente.

¹⁸ Taigi, jeigu mes pasakytume „komunija turėtų būti tik priimant Žodį“, aš netikiu, kad bet kas turi teisę valgyti Viešpaties vakariene, kol jis nepriėmė Viešpaties Žodžio į savo širdį. Matote? Todėl kad aš ruošiuosi. . . Po kelių minučių aš kai ką jums perskaitysiu ir jūs pamatysite. Dabar, atkreipkite dėmesį. Tada, kodėl tada mes—mes. . .

¹⁹ Remiantis tuo pačiu mes galėtume visiškai pateisinti Gelbėjimo Armiją. Jie netiki jokia vandens krikšto forma, sakė: „Mums jo nereikia“. Dabar, jeigu mums nereikia vandens krikšto, kodėl mes esame pakrikštyti? Pasakė: „Vanduo negali tavęs išgelbėti, Kraujas išgelbėja tave“.

²⁰ Aš sutiksiu su tuo. Tai—tai yra tiesa, Kraujas išgelbėja tave, ne vanduo. Bet mes *privalome* priimti vandenį, kaip išorinį jausmą, jog vidinis malonės darbas yra atliktas. Matote? Šitai mums privalu ir komunijos metu!

²¹ Kada mes priėmėm Viešpatį, mūsų Auką, į save, kaip dvasinio Gimimo mumyse dalyką, ir Jo Kūną, mes gyvename Juo pagal Žodį, mes taip pat turime simbolizuoti tai, nes tai yra įsakymas. „Atgailaukite, kiekvienas iš jūsų, ir būkite pakrikštyti Jėzaus Kristaus Vardu jūsų nuodėmių atleidimui“.

²² Paulius pasakė: „Aš gavau iš Viešpaties tai, ką aš ir jums paskelbiau: ‘Kad Viešpats Jėzus tą naktį, kurią Jis buvo išduotas, paėmė duoną, ir laužo ją ir duoda ją mokiniams, ir—ir pasakė: ‘Imkite ir valgykite, tai darykite Mano atminimui’“. Taigi, kada tik valgote šitą duoną, jūs skelbiate Jo mirtį, kol Jis ateis’“. Dabar mes sužinome, kad tame jie turi žmones, kurie ateina ir. . .

²³ Tas brangus brolis, labai puikus brolis, jis atėjo ir pasakė: „Aš niekada—aš tikrai niekada nedariau to, broli Branhamai, aš nesuprantu, kas tai yra“. Pasakė: „Aš buvau išmokytas kitaip“.

²⁴ Aš pasakiau: „Bet prisimink, mes pripažinsime, kad šventas Paulius įvedė tvarką ankstyvojoje Krikščioniškoje Bažnyčioje. Jieėjo iš bažnyčios. . . iš namo į namą, laužė duoną su atsidadusia širdimi ir taip toliau. Dabar“,—aš pasakiau,—

“jis tikrai įvedė tai Bažnyčioje. Galatams 1:8, jis pasakė: ‘Jeigu angelas iš dangaus ateis ir sakys kažką kitą, tebūnie prakeiktas’,—jūs matote, matote, tas pats, kuris pasirūpino, kad jie būtų perkrikštyti vėl iš Jono krikšto, būtų pakrikštyti Jėzaus Kristaus Vardu”.

²⁵ Jūs matote, yra trys dalykai, kuriuos mes privalome—trys dalykai, kuriuos mes privalome daryti simboliškai: Viešpaties vakarienė, kojų plovimas, vandens krikštas. Matote? Yra . . .

²⁶ Jūs sakote: “Gerai, . . .” Dabar, Gelbėjimo Armija laikosi tokio požiūrio: “Mirštantis vagis, kada jis mirė, jis nebuvo krikštytas, tačiau Jėzus pasakė, kad jis bus Danguje”. Tai yra tikrai tiesa. Tai yra tikrai taip. Bet, jūs matote, jis—jis—jis tiktai atpažino Jėzų kaip tik ten, savo mirties valandą. Matote? Tai yra vienintelė—tai yra vienintelė proga, kurią jis turėjo. Jis—jis buvo vagis, jis buvo bešeinąs, jis buvo be sąmonės. Ir jis, kai tik pamatė tą Šviesą, jis atpažino Ją: “Viešpatie, prisimink mane!” Ir Jėzus . . . Tai buvo tiesa.

²⁷ Bet jums ir man, kurie žino, kad mes turime būti pakrikštyti ir atsisakome daryti tai, tada tai bus tarp tavęs ir Dievo. Tas pats komunijoje!

²⁸ Dabar, kai mes priimame šitą komunią, tai nėra būtent tai, kai sakome: “Aš prieinu čia ir ketinu valgyti duoną, ir aš tikiu, kad esu Krikščionis”. Bet, jeigu jūs pastebėjote, Biblijoje pasakyta: “Tas, kas valgo ir geria *nevertai*, tas bus kaltas prieš Viešpaties Kraują ir Kūną”. Matote? Jūs turite gyventi gyvenimą, kuris—kuris . . . prieš žmones, kuris . . . ir prieš Dievą ir žmones, kuris rodo, kad jūs esate—kad jūs esate nuoširdūs.

²⁹ Dabar, dar vieną minutėlę. Taigi, Senajame Testamente, kada auka buvo aukojama pagal įstatymą arba įsaką. Ir taip pat vandens krikštas yra įsakas; taip pat kojų plovimas yra įsakas; taip pat Viešpaties vakarienė yra įsakas. “Palaimintas yra tas, kas vykdo visus Jo įsakus, laikosi visų Jo įstatymų, visų Jo įsakymų, kad jis galėtų turėti teisę įeiti į Gyvybės Medį”.

³⁰ Dabar, būkite atidūs dabar, kai tame pirmame, kai tai buvo pirmas Dievo įsakas atnešti auką į bažnyčią, ir į šventyklą ir prie aukuro, ir aukoti savo dovaną, ir—ir, dėl savo nuodėmių, avinėlio auką. Na, aš galiu tiesiog įsivaizduoti, matydamas brolių žydą, ateinantį keliu, suvokiantį, kad jis nusikalto, ir jis eina prie aukuro; arba atneša savo riebų jautį, ar jautuką, ką jis beturėtų, ar aviną, avinėlių, kažką. Jis atnešdavo jį keliu tiesiog taip nuoširdžiai, kaip tik jis galėjo ateiti, jis priedavo ten, laikydamasis Dievo įsako tiesiog taip nuoširdžiai, kaip tik jis galėjo.

³¹ Tada jis dėdavo savo rankas ant jo, išpažindamas savo nuodėmes, ir, kunigui bededant tai (jo nuodėmes) ant avinėlio, avinėlio gerklė buvo perpjaunama, ir—ir tada mirdavo už jį.

Kada jis laikė rankas, mažas avinėlis spardėsi ir kraujavo, jo rankos būdavo pilnos kraujo ir jis tiško ant jo (avinėliui mekenant, mirštant), jis suvokdavo, kad jis nusidėjo ir kažkas turėjo mirti vietoj jo. Todėl jis siūlė šito avinėlio mirtį vietoj savo mirties. Matote, avinėlis mirdavo vietoj jo. Tada žmogus darydavo tai su nuoširdumu, giliai savo širdyje.

³² Pagaliau tas vėl ir vėl pasikartodavo, tas vėl ir vėl tęsėsi, kol galų gale tai tapo tradicija. Dievo įsakymas žmonėms tapo tradicija. Ir tada štai jis atėjo: “Na, pažiūrėkime, šiandien tas yra *taip ir taip*, galbūt aš geriau ateisiu. Taip, aš geriau pasiūlysiu jautuką”. Jis atėjo: “Gerai, Viešpatie, štai yra mano jautukas”. Matote, tame nėra jokio nuoširdumo, tame nėra jokio supratimo.

³³ Taigi, mes nenorime priimti komunijos panašiu būdu. Tai yra ta pati padėtis, kai mes ateiname prie Viešpaties stalo.

³⁴ Izaijo 35...ne, aš atsiprašau, Izaijo 60...Leiskite man tai atsiimti. Aš—aš—aš manau, tai yra Izaijo 28, yra, kur mes randame tai. Aš esu gerai įsitikinęs, kad tai yra tas skyrius. Jis pasakė: “Taisyklė privalo būti po taisyklės; eilutė po eilutės; čia truputį, ten truputį. Laikykis tvirtai to, kas yra gerai. Mikčiojančiomis lūpomis ir svetima kalba Aš kalbėsiu šitai tautai. Ir tai yra Poilsis”.

³⁵ Jis pasakė: “Visi Viešpaties stalai tapo pilni vėmalų. Ką galiu Aš pamokyti Doktrinos [girdėto pranešimo, mokymo, tikėjimo—Vert.]? Ką galiu Aš priversti suprasti?” Matote? Aš manau, tai buvo ta Švento Rašto vieta, Izaijo 28: “Ką galiu Aš priversti suprasti Doktriną?” Matote, “stalai”.

³⁶ Taigi, mes išsiaiškiname šiandien, jog tai yra didis dalykas, kurį mes ruošiamės padaryti ši vakarą, Jo mirčiai ir Jo Kūnui atminti, kurį, mes tikime, valgome kasdien, arba tiesiog gavome bevalgant, kaip mūsų brolis pamokslavo mums. Imdami Dievo Žodį, mes tikime Juo visa savo širdimi. Mes matome Jį apreiškant; mes matome Jį, duotą mums; mes matome Jį patvirtintą; mes jaučiame Jį mūsų gyvenimuose. Ir mes privalome ateiti prie šito, giliai širdyje suvokdami tai, ką mes darome, ne tik dėl to, kad tai yra paliepimas.

³⁷ Tu įeini į bažnyčią, ir daug kartų jie dalina seną sodos sausainį arba kokią kitą rūšį iš—iš to, laužo jį, ir šviesią duoną arba—arba kažką, ir—ir laužo ją; ir žmonės, kurie rūko, geria, ir visa kita, ir dėl to, kad jie yra bažnyčios nariai, jie ateina ir valgo Viešpaties vakarienę. Taigi, tai yra bjaurumas prieš Dievą!

³⁸ Netgi aukojimas, pasakė: “Jūsų šventos dienos ir jūsų aukojimas tapo dvoku Mano nosyje”. Tačiau Jis nustatė jiems daryti šitą aukojimą. Bet būdas, kaip jie tai darė, tapo dvoku, smarve Jo nosyje (Jo nosiaskylėje), tas pats aukojimas, kurį Jis nustatė.

³⁹ Tai yra būdas, kaip mes priimame Dievo Žodį, per daug Krikščionių šiandien (taip vadinamų) daro tai. Mes atsistojame čia ir mokome šito Žodžio, ir sakome: "Jėzus Kristus nėra tas pats vakar, šindien, ir per amžius", ir mokome dalykų, kurių Jis pažadėjo mums, kad Jis suteiks, ir sakome: "O, gerai, tai buvo kažkam kitam", mūsų formalus garbinimas tiesiog tampa smarve Jo nosyje. Jis nepriims to, jokių būdu. Tai yra priežastis, už mūsų tradicinius įpročius!

⁴⁰ Jūs nevalgote Viešpaties vakarienės iš tradicijos. Jūs valgote ją todėl, kad tai yra Dievo meilė jūsų širdyje, Dievo įstatymų vykdyme. Matote, tai štai dėl ko jūs valgote ją.

⁴¹ Taigi, jeigu jūs nevalgote jos nuoširdžiai, tada tai yra tik tradicija, "Na, mūsų bažnyčia laikosi komunijos kiekvieną sekmadienį, arba kartą per mėnesį, arba du kartus per metus", ir jūs prieinate, sakote: "Na, tai yra mano gyvenimas", ir—ir tada priimate komunią, štai kodėl, tai yra smarvė Dievui! Matote, tai yra tiesiog tradicija.

⁴² Lygiai, kaip ir su bet kuo kitu, jūs—jūs turite būti nuoširdžiais. Dievas nori jūsų širdies gilumo. Jūs neužmirškite, tas pats Dievas, kuris atvedė jus čia, galų gale yra Vienintelis, kuriam jūs tarnaujate. Matote?

⁴³ Jūs darote tai, nes Jis taip pasakė, nes tai yra Jo paliepimas. Tada mes norime prieiti su giliu nuoširdumu, žinodami, kad iš Dievo malonės mes esame išgelbėti. Ir mes—mes mylime Jį, ir mes jautėme Jo Būvimą, ir mes—mes matome, kad Tai keičia mūsų gyvenimus. Mūsų—mūsų visa būtis keičiama. Mes—mes—mes esame skirtingi žmonės. Mes negyvename taip, kaip gyvenome, mes nemąstome taip, kaip mes mąstydavome.

⁴⁴ Kaip Knygoje čia, ir šiek tiek ten mes kalbėjome apie dvi—dvi Knygas, sudarančias Viena, Gyvenimo Knygą. Pirmą Knygą ateinančio gyvenimo buvo, kai jūs gimėte, tai buvo jūsų naturalus gimimas. Matote? Bet po to vieną kartą ten, į vidų, buvo nusileidęs mažas Gyvenimo grūdelis, kaip aš ir aiškinau kai kurioms jaunoms seserims namuose šią popietę. Matote, ten guli mažas Gyvenimo grūdelis ir jūs stebitės: "Iš kur Jis atsirado? Kas—kas per keisti dalykai?"

⁴⁵ Aš kalbėjau tai, pritaikydamas pats sau, kaip ir jūs, ruošiausi pasakyti: "Williamas Branhamas, taigi, prieš keturiasdešimt metų, tas Williamas Banhamas, jis nėra toks pats ši vakarą". Jeigu kažkas ten tada pasakytų: "Williamas Branhamas, jis buvo visiškai nenaudėlis",—matote, nes aš gimiau pas Charlesą ir Ellą Branhamus. Pagal jų prigimtį aš buvau nusidėjęs, aš atėjau į pasaulį, melagis, ir visi pasaulio įpročiai glūdėjo tiesiog manyje. Bet ten, viduje, taipogi buvo kitos Prigimties dovana, matote, iš anksto paskirta, buvo viduje iš Dievo. Tame pačiame kūne, matote, dvi prigimtys viduje.

⁴⁶ Na, aš pataikaudavau tik vienai. Kai ji augo, aš kalbėjau, kaip kūdikis: “Dad-da”. Pirma, jūs žinote, aš tampu melagiu, tampu viskuo tuo, kuo yra nusidėjelis, todėl, kad aš vysčiausi ta kryptimi. Bet ten buvo nusileidusi maža dalelė Gyvenimo, visą tą laiką.

⁴⁷ Aš prisimindavau, kaip mažas berniukas... (Tikiuosi, kad neužlaikau jūsų pernelyg ilgai. Bet, žinodamas...) Sėdėdamas lauke... ant—ant upelio kranto, ir aš sėdėdavau ten nakties metu, ir dairydavausi aplink. Tėtis ir mama, jie dabar yra jau atilsio vietoje. Ir savo laiku jie buvo nusidėjėliai, mūsų namuose nebuvo visiškai jokios Krikščionybės. Ir, o, vaje, girtavimas ir pobūviai, ir netinkamas elgesys; tai mane erzino, aš paimdavau savo—savo žibintuvą ir savo šunį, ir eidavau į girias visai nakčiai. Žiemos metu aš medžiodavau iki, kol pasibaigs pobūvis, gal iki paryčių. Ateinu namo, dar nepasibaigė, aš atsiguldavau ant daržinės stogo ir užmigdavau, laukdamas, kol išauš diena.

⁴⁸ Tada aš prisimindavau, kaip tais laikais, tada, būdamas ten lauke vasaros metu, atnešdavau savo lazdas ir įsmeigdavau jas, padarydamas mažą skydą, jeigu ten lytų; atsiguldavau ten ir, sumetęs į vandenį meškeres, žvejodavau; mano senas medžioklinis šuo gulėdavo ten. Aš sakydavau: “Paklausyk. Tu žinai, praeitą žiemą vieną naktį aš išikūriau kaip tik čia, sukroviau kaip tik čia, prie medžio, laužą, kur laukiau savo seno šunio, ir čia deginau tą laužą. Žemė buvo įšalusi per penkis colius. Bet, maža gėlele, iš kur tu atsiradai?” Matote? “Na, ir iš kur tu atsiradai? Kas atėjo čia ir pasodino tave? Ir iš kokio šiltnamio jie atnešė tave? Arba—arba ką gi tu pasakysi, iš kur tu atsiradai?” Matote? Ta maža gėlelė, aš pasakiau: “Nagi, buvo šaltis, ir panašiai, ir aš ant viršaus sukroviau laužą. Be to šaldančio veiksnio, tenai buvo ir kaitinantis veiksnys, prie to didelio seno rąsto, kur aš tave apdeginau. Ir vis dėlto štai tu esi čia, ir tu esi gyva. Iš kur gi tu atsiradai?”

⁴⁹ Kas tai buvo? Ten buvo kitas Williamas Branhamas. Suprantate? Mažytė dalelytė Amžino Gyvenimo ten viduje, iš Dievo genų, Dievo Žodžio, kuris buvo patalpintas į ten. Kiekvienas iš jūsų gali prisiminti panašius dalykus. Matote, Tai veikė.

⁵⁰ Tada pažvelgiau į medžius, ir pagalvojau: “Lapeli, aš mačiau, kaip tu nukritai praeitais metais, ir kodėl tu ten vėl sugrizai? Iš kur tu atsiradai? Kas tave čia atnešė?” Matote, Tai buvo tas Amžinas Gyvenimas, veikiantis kūne.

⁵¹ Taigi, tada vieną dieną, man beeinant, tas Balsas kalbėjo: “Niekada nerūkyk, negerk, ir taip toliau”. Ir jauni žmonės, ir visi tapome vyresni. Matote, tenai Kažkas judėjo.

⁵² Bet staiga aš dar pažvelgiau į viršų ir pasakiau: “Aš nesu Charleso ir Ellos Branhamų sūnus. Ten yra Kažkas

kviečiantis”. Kaip mano mažasis erelis: “Aš nesu viščiukas. Kažkas yra štai ten viršuje, kažkur. O Didis Jehova, Kas Tu esi, atsiverk! Aš noriu pareiti namo. Manyje yra Kažkas, kviečiantis”.

⁵³ Po to aš atgimiau. Tas mažas Gyvenimas gulėjo ten, vandens gyvybė buvo išlieta ant Jo, tada Jis pradėjo augti. Dabar, už tą seną gyvenimą buvo atleista, jis paskandintas Dievo užmaršties jūroje, kad niekad daugiau nebūtų man primintas. Matote? Dabar mes stovime išteisinti (tarsi mes niekad nenusidėjome) Dievo Akivaizdoje.

⁵⁴ Taigi, kai mes ateiname prie Viešpaties stalo, mes privalome ateiti su didele pagarba, meile ir atsižvelgdami į šitai: “Pažiūrėkite, kur mes būtume, jeigu to nebūtų įvykę Jam”. Matote? Pažiūrėkite, kur tai būtų. . .

⁵⁵ Taigi, Paulius, mano manymu, sakė taip: “Todėl, kai jūs susirenkate kartu valgyti, palaukite vieni kitų”. Tai yra, kitais žodžiais tariant, tiesiog palaukite keletą minučių, melskitės, ištirkite patys save. Ir jeigu jūs žinote, kad čia yra brolis, kuris ketina padaryti kažką, kas yra neteisinga, ar dar kažką, taipogi melskitės ir už jį. Matote? Matote, “palaukite vieni kitų”, tiesiog palaukite minutėlę, melskitės. Jeigu yra kažkokie nesutarimai tarp jūsų, ar kažkas, ne—nedarykite to—nedarykite to, pirmiausia eikite tai ištaisyti. Suprantate? Eikite tai sutvarkyti pirmiausia todėl, kad jie nori ateiti čia tiesiog tokie tyri, kokie tik mes galime būti, ir kiekvieno mūsų dėmesys ir Dievui, ir vieni kitiems, ir tuomet mes draugiškai susirenkame aplink Viešpaties stalą. Suprantate?

⁵⁶ Ir mes tai darome, nes taip mes dėkojame Jam ir vieni kitiems tarpusavyje. Valgydami duoną tarpusavyje, gerdami vyną tarpusavyje kaip Jo Kraują ir Jo Kūną.

⁵⁷ “Jeigu jūs nevalgote žmogaus Sūnaus Kūno ir negeriate Jo Kraujo, jūs neturite Gyvenimo savyje”. Matote? Jūs matote, štai kaip pasakyta Biblijoje. Jeigu jūs to nedarote, tai ten nėra jokio Gyvenimo. Jūs matote? Jūs tada rodote, daugiau ar mažiau, jog gėdijatės pripažinti, kad esate Krikščionis, dėl gyvenimo, kurį jūs gyvenate. Ir tada iš tikrųjų tai yra atskleidimas. Taigi, jeigu jūs to nedarote, jūs neturite Gyvenimo. Jeigu jūs tikrai darote tai nevertai, tada esate kalti prieš Viešpaties Kūną.

⁵⁸ Tas pats su vandens krikštu. Jeigu mes sakome: “Mes tikime į Jėzų Kristų, Jis išgelbėjo mus iš nuodėmės, ir mes esame pakrikštyti Jėzaus Kristaus Vardu”, na, juk mes atnešame—mes atnešame gėdą Jam, mes darome dalykus, kurie yra neteisingi, ir mes—mes turėsime užmokėti už tai. Ir dar, tada, kai mes darome tai, mes bandome išpažinti vieną, o darome kitą.

⁵⁹ Tai yra mūsų rūpestis šiandien. Ką aš galvoju... Aš sakau “mūsų”, mano, ir bažnyčios, kuriai Viešpats Dievas man leido kalbėti šiomis paskutinėmis valandomis, mes tikime, jog esame laike, kuris artėja prie pabaigos. Mes tikime, kad Dievas davė mums Žinią. Tai yra Dievo nustatyta, Tai yra Dievo įrodyta, Tai yra Dievo parodyta. Dabar mes privalome ateiti pas Jį su didele pagarba ir meile, ir su—su širdies ir proto, ir sielos tyrumu.

⁶⁰ Jūs žinote, netrukus išauš valanda, kada—kada tiesiog tarp mūsų bus... Šventoji Dvasia aiškiai kalbės, kaip Ji darė tai su Ananijumi ir Sappfya. Prisiminkite, matote, ta valanda jau ateina. Matote? Ir mes esame... Dabar, jūs tiesiog prisimenate tai, matote, kad Dievas ruošiasi apsigyventi tarp Savo žmonių. Štai ką Jis dabar nori padaryti.

⁶¹ Mes galime priimti Žinią, sakydami... Jeigu aš būčiau jaunas vyras ir—ir ieškočiau žmonos, ir aš galėčiau surasti žmoną, aš sakyčiau: “Ji yra tiesiog tobula. Ji yra Krikščionė. Ji yra ledi. Ji yra visa tai, aš esu įsitikinęs”. Nesvarbu, kiek įsitikinimo, kiek, mano manymu, ji yra maloni, aš turiu priimti ją, ji turi priimti mane; suprantate, remiantis šitais įžadais.

⁶² Taigi, tas pats dalykas, mes aptinkame, yra ir su Žinia. Mes matome, kad Ji yra teisinga. Mes matome, Dievas patvirtina, kad Ji yra teisinga. Ji yra visiškai teisinga. Metai po metų, metai po metų, Ji tęsiasi teisingai, tęsiasi teisingai. Viskas, ką Ji sako, atsitinka visiškai tiksliai taip, kaip Jis pasakė. Dabar, mes žinome, kad Ji yra teisinga, bet, matote, nedarykite to intelektualiniu požiūriu. Jeigu jūs tai darote, jūs gaunate religiją iš antrų rankų. Suprantate? Mes nenorime religijos iš antrų rankų, kažko tokio, ką patyrė kažkas kitas, o mes gyvename jų—jų liudijimu.

⁶³ Kaip aš ir tikiu, tai buvo Jėzus, kalbėjęs Pilotui, kažką, žodį, apie kurį aš mažiau, ir Jis pasakė kaip tik čia prieš keletą minučių: “Kas tau tai pasakė?” Arba: “Ar tai buvo apreiškta tau? Kaip tu pažinai šituos dalykus?”,—kitais žodžiais tariant. Aš tiesiog dabar nebežinau, koks tai žodis, praėjo daug laiko nuo tada, kai aš skaičiau jį, bet: “Kaip tu—kaip tu tai pažinai? Ką? Kaip? Kas apreiškė tai tau?” Apie Jį, esantį Dievo Sūnumi. “Kas tau tai apreiškė? Ar kažkoks žmogus papasakojo tau tai? Arba”,—kaip Jėzus pasakė,—“ar tai Mano Tėvas Danguje, kuris tau tai apreiškė?” Matote? Matote? “Kaip tu to išmokai, ar iš kitų, ar tai yra tobulas apreiškimas iš Dievo?”

⁶⁴ Ar šita komunija yra tiesiog paliepimas, kažkas, dėl ko aš ateinu, sakydamas: “Na, visi kiti valgo tai, aš irgi valgysiu”? Tai yra apreiškimas, kad aš esu Jo dalis, ir aš esu dalis jūsų, ir aš myliu jus, ir aš myliu Jį, ir mes valgome tai drauge, kaip mūsų meilės Dievui ir mūsų meilės bei draugiškumo vienas kitam simbolį.

65 Dabar aš noriu perskaityti šiek tiek iš Švento Rašto. Ir tada aš spėju...Kur jūs...Kaip brolis Pearry norės šiandien. Aš norėčiau, kad jūs perskaitytumėte tai su manimi, jeigu jūs turite savo Bibliją, I Korintiečiams, 11-tas skyrius, ir pradėdam nuo 23-čios eilutės.

66 Ir po to, savo maldykoje, mes taipogi visada laikomės šito ir kojų plovimo, visada, kadangi jie eina drauge išvien. Mano manymu, tas brolis pranešė, jog “trečiadienį vakare”, dėl daugybės žmonių, o jūs neturite pakankamai...vietos žmonėms atlikti kojų plovimą, jie ketina tai atlikti—atlikti šį trečiadienį vakare.

67 Dabar, 23-čia eilutė iš 11-to skyriaus I Korintiečiams, dabar klausykitės Pauliaus. Dabar prisiminkite ir turėkite tai galvoje, Galatams 1:8: “Jeigu mes, ar angelas iš dangaus jums skelbtų kitokią evangeliją”,—(negu šitą Evangeliją, kurią jis paskelbė),—“tebūnie jis prakeiktas”. Matote?

Aš tai gavau iš Viešpaties ir taipogi perdaviau jums, kad Viešpats Jėzus tą naktį, kurią buvo išduotas, paėmė duoną:

Ir padėkojęs sulaužė ją...tarė: “Imkite ir valgykite: tai yra mano kūnas, kuris už jus sulaužomas: tai darykite mano atminimui”.

68 Dabar, leiskite man sustoti kaip tik čia, ir pasakyti: bet Viešpaties Jėzaus Kristaus kūno valgymas šitos komunijos metu nereiškia, kad ta komunija yra Kristaus kūnas *pažodžiui*. Tai yra katalikiška. Aš netikiu, kad tai yra teisinga. Aš tikiu, kad tai yra tiktai įsakas, kurį Dievas sudarė su mumis, matote, tai nėra tas tikrasis kūnas. Tai yra...Na, iš tikrųjų tai tėra mažas gabaliukas košerinės duonos. Tai yra tiesiog įsakas.

69 Aš taipogi netikiu, kad Jėzaus Kristaus krikštas (Jėzaus Kristaus Vardu) vandenyje tikrai atleidžia jūsų nuodėmes. Aš netikiu, kad jūs...Aš tikiu, kad jūs galite būti krikštijami ištisai visą dieną...Na, aš žinau, kad galbūt čia sėdi žmonės, aš turiu omenyje, kurie atvyko iš Apaštališkosios bažnyčios, arba Jungtinės Sekmininkų bažnyčios, kuriose jie to moko. Bet, jūs suprantate, aš—aš netikiu, kad vanduo atleidžia nuodėmes. Arba, jeigu taip būtų, tada Jėzus mirė veltui. Matote? Aš tikiu, kad tai yra tiktai Dievo įsakas, suprantate, kad parodytų, jog jums yra atleista. Bet būti pakrikštytam tam, kad atgimtum, ne, aš—aš—netikiu tuo. Aš netikiu, kad vanduo atleidžia nuodėmes.

70 Aš taipogi netikiu, kad šita duona ir vynas turi kažką padaryti su jumis, tai tik laikymasis įsako, kurio Dievas mums liepė laikytis. Matote? Tai yra teisinga. Aš manau, kad su vandens krikštu yra tas pats dalykas. Aš tikiu, kad tai įtikina

mus daryti visą tai, nes Jis jau padarė visa tai, palikdamas mums pavyzdį. Ir Jis padarė tai, palikdamas mums pavyzdį. Ir Jis plovė kojas, palikdamas mums pavyzdį.

⁷¹ Dabar, “Taip pat”,—25-ta eilutė:

Taip pat po vakarienės jis paėmė taurę ir, gurkštelėjęs, tarė: “Ši taurė yra Naujoji Sandora mano kraujyje: kiek kartų gersite, darykite tai mano atminimui”.

Taigi, kada tik... (Atsiminkite dabar!)... Taigi, kada tik jūs valgote šitą duoną ir geriate šitą taurę, jūs skelbiate toliau Viešpaties mirtį, kol Jis ateis. (Kaip ilgai? “Kol Jis ateis!” Matote? Matote?)

Todėl, kas nevertai valgo tos duonos ir geria iš Viešpaties taurės, tas bus kaltas prieš Viešpaties kūną ir kraują.

⁷² Leiskite man sustoti tik minutėlei. Priežastį, kodėl jis tai sakė, jūs pastebėjote kitoje eilutėje čia, kitame skyriuje, kur jis pasakė: “Aš suprantu, kai jūs—kai jūs ateinate kartu, jūs valgote, netgi nusigeriate prie Viešpaties stalo”. Jie neteisingai tai suprato, jūs matote. Jie tiesiog apsirydavo, suprantate. Lygiai taip žmonės elgiasi ir šiandien, tiesiog gyvena bet kaip ir valgo tai. Matote? Jis pasakė: “Jūs turite namus, kur valgyti, suprantate. Bet tai yra įsakas, kurio mes turime laikytis, suprantate”. Dabar:

Teištiria žmogus pats save ir tada tevalgo tos duonos ir tegeria iš tos taurės.

Nes kas valgo ir geria nevertai, Viešpaties kūno neišskirdamas, tas valgo ir geria sau pasmerkimą. (Matote?)

⁷³ Kas tu esi? Tu esi Krikščionis, visų akivaizdoje tu gyveni kaip Krikščionis. Ir jeigu tu valgai tai, o negyveni kaip Krikščionis, tu neiškiri Viešpaties Kūno. Tu dedi suklupimo akmenį kažkieno kito kelyje, supranti, nes jie mato, kaip tu stengiesi daryti tai, o po to negyveni taip, kaip tau privalu gyventi. Matai, tu neiškiri Viešpaties Kūno. Dabar stebėkite, koks tai... koks yra dėl to prakeikimas:

Todėl tarp jūsų daug silpnų bei ligotų, ir daug yra užmigusių. (Teisingas šito žodžio vertimas, broli Pearry, yra “mirusių”. Matote? Matote, “daug yra mirusių”.)

Nes jei mes—nes jei mes patys save teistume, mes nebūtume teisiami. (Matote, jeigu mes teisiamė patys save, mes nebūsime teisiami. Matote?)

Bet kai Viešpats mus teisia, tai ir sudraudžia, kad nebūtume pasmerkti kartu su pasauliu. (Matote, nėra kokio nors priskyrimo prie pasaulio.)

Todėl, mano broliai, kai jūs susirenkate valgyti, palaukite vieni kitų. (Matote?)

O jeigu kas išalkęs, tepavalgo namie, kad jūs nesirinktumėte pasmerkimui. Kitus reikalus aš sutvarkysiu atvykęs. (Matote?)

⁷⁴ Dabar, kitais žodžiais tariant, tiesiog nesirinkite valgyti to kaip. . . Ką aš ir sakiau šiek tiek anksčiau apie žydus, jų auką, jie. . . Tai buvo nuostabu, tai buvo Dievo duota, bet priėjo prie to, kai jie jau nedarė to nuoširdžiai ir su didele pagarba, ir tvarkingai, po to tai tapo tiesiog. . . tai tapo dvoku Jo nosyje.

⁷⁵ Dabar, tas pats dalykas yra prieš mums ateinant valgyti Viešpaties vakarienės, taip, mes privalome ateiti, žinodami, ką mes darome. Tiesiog panašiai, kai jūs įeinatė į vandenį, kad būtumėte pakrikštyti Jėzaus Kristaus Vardu, jūs žinote, ką darote, jūs prie bažnyčios pridodate tai, ką Dievas įdėjo į jus, Kristų.

⁷⁶ Kai mes tai valgome, tai rodo bažnyčiai, kad “Aš tikiu kiekvienu Dievo Žodžiu. Aš tikiu, kad Jis yra Gyvenimo Duona, kuri atėjo nuo Dievo iš Dangaus. Aš tikiu kiekvienu Žodžiu, kuris, Jis sako, yra Tiesa. Ir aš gyvenu Juo, augdamas pažinime, Dievui esant mano Teisėju. Todėl, prieš savo brolius, prieš savo seseris. . . aš—aš nepiktžodžiauju, aš nekeikiu, aš nedarau šitų dalykų, nes aš myliu Viešpatį, ir Viešpats žino tai, ir patvirtina man tikrumą. Todėl, prieš jus, aš dalinu Jo kūną, kad žinočiau, jog aš nesu pasmerktas su pasauliu”. Matote, štai kaip, tuomet tai yra palaiminimas.

⁷⁷ Ir, prisiminkite, aš galėčiau duoti tam daug patvirtinimų, kai aš ėmiau tai ir išaiškinau ligonio kambaryje, tai pamačiau juos išgydytus.

⁷⁸ Prisiminkite, kada Izraelis paėmė šito pavyzdį, jie keliavo keturiasdešimt metų dykumoje ir jų drabužiai niekada net nesusidėvėdavo, ir jie išėjo, neturėdami nei vieno silpno, nei vieno—vieno savųjų tarpe, su dviem milijonais žmonių, kaip šito pavyzdys. Na, ką Anti-pavyzdys padarys? Jeigu jiems tai padarė aukojamo gyvulio kūnas, ką dėl mūsų galėtų Jėzaus Kristaus, Emanuelio, Kūnas padaryti? Tiesiog būkime pagarbūs, kada mes ateiname. Būkime tiek pagarbūs, kiek suprantame, kaip ateiti.

KOMUNIJA LIT65-1212

(Communion)

Originalus Brolio Williamo Marriono Branhamo pamokslas anglų kalba pasakytas 1965 m. gruodžio mėn. 12 d., sekmadienį vakaras Tuksono Maldykloje Tuksonas, Arizona, JAV; iš magnetinės juostos anglų kalba perspausdinta be pakeitimų. Ši lietuvišką vertimą 2005 m. išleido:

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, Jeffersonville, Indiana 47131 U.S.A.

Galite rašyti mums lietuvių kalba:

VOICE OF GOD RECORDINGS

PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

Anglų kalba:

©2005 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

Copyright notice

All rights reserved. This book may be printed on a home printer for personal use or to be given out, free of charge, as a tool to spread the Gospel of Jesus Christ. This book cannot be sold, reproduced on a large scale, posted on a website, stored in a retrieval system, translated into other languages, or used for soliciting funds without the express written permission of Voice Of God Recordings®.

For more information or for other available material, please contact:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org